

A hasonló jellegű hazai leletek között keresve megfelelőjét, a ságvári késői gravetti anyaggal találunk némi egyezést. Statisztikusan összevetve technológiai adataikat úgy látjuk, ahogy a megegyezés e két lelőhely között származási-kapcsolat értékű. Ez esetben a würmi 3 eljegesedésből származó, 18,000 rádiókarbon-éves Ságvár – amelyben a mikrolitizálódás még nem haladt annyira elő, mint nálunk – lenne a Szekszárd-palánki őskőkori lelet genetikus előzménye. A kettő közötti időben élő emberek hagyatékait nyilván ugyancsak a Dunántúl, folyók, vagy a Balaton közelében kellene megtalálni.

A leletanyag és a megfigyelések elegendő adatot adnak ahhoz, hogy belőlük rekonstruáljuk a hajdani települési viszonyokat és képet adjunk az egykor a mai Szekszárd területén élő embercsoport társadalmi körülményeiről:

A szekszárdi legkésőbbi őskőkori ember vadász-zsákmányoló életmódot folytatott. Ezen belül azt a fejlettségi szintet képviselte, amelyet fejlett vadásztársadalomnak nevezünk. A telephelyen talált gerinces fauna-maradványok alapján egyaránt volt vadász és halász. Erre lehetőséget nyújtott neki az a terület, amelyet letelepedése helyéül választott: a fiatalabb driász időszak ritkás, ligetes sztyeppeken, és a telephelye közelében levő vízparti itatóknál vadászhatott a jégkorvégi-korai posztglaciális időszak nagytestű növényevőire: az őstulkokra, erdei szarvasokra. A lassúfolyású, mocsaras vízben, amelyet nyárfa galéria-erdő szegélyezett, halászhatott. Ehhez használta a csontszigonyt, s talán pattintott kőből készült horgokat (ún. Birseck-lamella) is.

Az általunk feltárt telephely időszakos tanya volt. Tavasszal és ősszel víz öntötte el. Az áradástól felszabadult patkóalakú földnyelven csak nyaranta telepedett meg az ember. Ez a földnyelv a magasabb ártéri terasz galéria-erdői és a Duna egyik mellékága között terült el. Állandóbb jellegű lakhelyet éppen emiatt nem épített, feltehetőleg lombkunyhóban, vagy sátorban lakott. A sátrak előtt enyhén földbe mélyesztett tüzelőtereken rakta tűzhelyét.

Halászata eredményét nyárson, a szabad tűzön süthette ropogásra és valószínűleg szálkástól, gerincestől együtt fogyasztotta el. Erre mutat, hogy viszonylag kevés halcsontot találtunk, valamennyit pörkölt állapotban s egészen apróra zúzva-rágva.

Ennek az embercsoportnak téli szálláshelyét, vagy állandó telepeit valahol magasabban fekvő területeken kell keresnünk. Talán a környék löszborította dombjainak tetején, vagy még távolabb, a dunántúli középhegységek: a Bakony és a Mecsek vidékén. Ez utóbbi feltevést támasztja alá az a körülmény, hogy eszközeinek nyersanyagát túlnyomórészt erről a két területről hozta, ill. szerezte be.